

Νορμανδία

Κείμενο - Φωτό:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΞΗΡΟΣ

Αεκάθεμο πολιτιστικό ταξίδι στη Νορμανδία και Βρετανία της Βόρειας Γαλλίας πραγματοποιήσε από 14 έως 23 Απριλίου 2014 ο γράφων, μέλος του Συλλόγου Πεζοπορίας Ορειβασίας Τρικάλων, ταξιδευτής του κόσμου.

Η Ιστορία της περιοχής έπαιξε τεράστιο ρόλο στην Ευρωπαϊκή Ιστορία και εκτός αυτού η περιοχή βρήκε ιστορικών και πολιτιστικών μνημείων της εποχής του Μεσαίωνα, όταν τα ευρωπαϊκά έθνη και κράτη ευρίσκοντο ακόμη σε φάση δημιουργίας.

Το ταξίδι περιελάμβανε εκτός από τετραήμερη παραμονή στην πρωτεύουσα Παρίσι, την Ανατολική Βρετανία που βρέχεται από τον Ατλαντικό Ωκεανό και ολόκληρη την Κάτω Νορμανδία με επισκέψεις στις σημαντικές πόλεις Τουρ, Καν και Σαν Μαλό, όπως επίσης στις ωραιότερες λουτροπόλεις Ντωβίλ, Τρουβίλ και Ονφλέρ.

Η συντροφιά των 30 συνταξιδιωτών είχε την ευκαιρία να απολαύσει μια υπέροχη εικόνα της γαλλικής υπαίθρου, καταπράσινης, πλήρως καλλιεργημένης (η Γαλλία είναι οσιτοβολών της Ευρώπης) και διάστικτης από δάση και άσση.

Η Νορμανδία κατακτήθηκε από Νορμανδούς της Σκανδιναβίας τον 9ο αιώνα και για τέσσερις αιώνες ήταν ανεξάρτητη από το βασίλειο της Γαλλίας. Ήταν πατρίδα του περίφημου Γουλιέλμου του Κατακτητή, ο οποίος το 1066 οδηγώντας μια στρατιά Νορμανδών και άλλων τυχοδιωκτών εισέβαλε και κατέκτησε την Αγγλία, ερημώνοντας τη δύστυχη χώρα. Για πολλά χρόνια το ενωμένο βασίλειο Νορμανδίας-Αγγλίας είχε ως βάση τη Νορμανδία, πλην όμως όταν η βάση άλλαξε και έγινε το Λονδίνο, οι Άγγλοι βασιλείς θεωρούσαν πάντα τη Νορμανδία ως νόμιμη κτήση τους. Αποτέλεσμα, το ξέσπασμα του Εκατονταετούς Πολέμου (1306-1429) μεταξύ Άγγλων και Γάλλων με μήλο της έριδος τη Νορμανδία.

Η Ιωάννα της Λωραίνης (Jeanne d'Arc) και η γενναιότητα των Γάλλων έδιωξαν τους Άγγλους και αργότερα με την ενσωμάτωση της Ακιτανιάς (περιοχή Μπορντώ) η Γαλλία έφθασε επιτέλους στην εθνική και εδαφική της ολοκλήρωση.

Η ανάγκη όμως για άμυνα από βόρειους εχθρούς και ο κληρονομικός φόβος των Άγγλων οδήγησαν στην απόφαση κατασκευής οχυρωματικών έργων και κάστρων κατά μήκος του ποταμού Loire (Λίγηρα). Είναι ακριβώς τα περίφημα Κάστρα του Λίγηρα, τα οποία οι σύγχρονοι επισκέπτες θαυμάζουν σήμερα.

Η συντροφιά μας επισκέφθη τα κάστρα του Chabard (Σαμπόρ) και Amboise (Αμπουάζ), όπως και τη γραφική πόλη Blois (Μπλουά) με χαρακτηριστικό επίσης κάστρο. Τα κάστρα αυτά, έργα κυρίως Γάλλων βασιλέων, αποτελούν πλέον τουριστικούς προορισμούς. Η νοσταλγία της Μοναρχίας παραμένει έντονη στη Νορμανδία. Η περιοχή έμεινε έξω από τα γεγονότα και το πνεύμα της Γαλλικής Επανάστασης του 1789 και υπέστη σε μικρότερο βαθμό την Τρομοκρατία του Ροβεσπιέρου.

Εξάισια εμπειρία για όλους ήταν επίσης η επίσκεψη στο Μοναστήρι Mont Saint Michel (Αρχάγγελος Μιχαήλ).

Μνημείο μοναδικό και τεράστιο τύπου πυραμίδας, κτισμένο σε γρανιτώδη βράχο, προστατευμένο, εκτός από ισχυρά στρατιωτικού τύπου τείχη και από την παλίρροια του Ατλαντικού, το μοναστήρι άρχισε να κτίζεται το 708 και μέχρι το μέσον του 13ου αιώνα πήρε τη σημερινή του μορφή. Εθνικό οχυρό και ιερό του γαλλικού έθνους, αντιμετώπισε τις επιθέσεις των Άγγλων κατά τον Εκατονταετή και σήμερα προστατεύεται (μαζί με τα Κάστρα του Λίγηρα) από την UNESCO.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει επίσης η σημαντική πόλη Saint Malo (Σαν Μαλό) της Ανατολικής Βρετανίας, έδρα κουρσάρων κατά τον 17ο και 18ο αιώνα.

Οι Βρετόνοι (Britons) είναι πόγνοι Κελτών, θεωρούν εαυτούς κάτι ξεχωριστό από τους υπόλοιπους Γάλλους (όπως και οι Κορσικανοί) και έδωσαν το όνομά τους στη Βρετανία, όταν πλήθη Κελτών από τη Βρετανία κατέκλυσαν τη Βρετανία αιώνες πριν τους Ρωμαίους.

Μετά τη γαλλική ενοποίηση το Σαν Μαλό έγινε ορμητήριο κουρσάρων του Ατλαντικού, τα τείχη της στέκουν ακόμη εκεί και περιτοιχίζουν την παλαιά πόλη.

Οι κουρσάροι ήταν στην πραγματικότητα πράκτορες και μισθοφόροι των Άγγλων, Γάλλων και Ολλανδών βασιλέων, οι οποίοι, μέσω της πειρατείας και αρματωλώντας πλοία και πειρατές επεδίωκαν να αποσπάσουν τμήματα του ισπανικού εμπορίου και να αποδυναμώσουν την Ισπανία που τότε κυριαρχούσε στο Νέο Κόσμο.

Από τη Βρετανία ξεκίνησαν επίσης σπουδαίοι Γάλλοι θαλασσοπόροι, όπως ο Μαλουίν και ο Καρτιέ, οι οποίοι χαρτογράφησαν και αποίκισαν για λογαριασμό της Γαλλίας το Κεμπέκ του Καναδά.

Η μεγαλύτερη όμως συγκίνηση του γράφοντος ήταν η επίσκεψη στην παραλιακή πόλη Aomanches (Αρομάνς), όπου ευρίσκεται η Ακτή Gold (Γκολντ), ονομασθείσα έτσι κωδικά από τους Καναδούς και Άγγλους, οι οποίοι αποβίβαστηκαν εκεί την 6/6/1944, μαχόμενοι εναντίον των Γερμανών.

Η απόβαση έγινε και σε άλλες ακτές της Νορμανδίας και αντιμετώπισε λυσσαλέα αντίσταση. 10.000 νεκροί Σύμμαχοι ήταν ο φόρος αίματος μόνο την πρώτη ημέρα, κατάφεραν όμως να διασπάσουν το Τείχος του Ατλαντικού και μετά από 11 μήνες να υποχρεώσουν τη χιτλερική Γερμανία σε παράδοση άνευ όρων.

Ο γράφων συνήθως δεν περιγράφει, ούτε δημοσιεύει τα αμιγώς τουριστικά ταξίδια του. Πλην όμως, οι αναγνώστες ας εκλάβουν αυτό το άρθρο ως ελάχιστο φόρο τιμής για τα νέα παιδιά που τότε ξεπήδησαν από τα κύματα του Ατλαντικού και έδωσαν τη ζωή τους για να απελευθερωθεί η Ευρώπη (και η Ελλάδα επίσης) από το χειρότερο καθεστώς που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Στο Μουσείο Memorial της Καν υπάρχουν αυθεντικά κείμενα, φωτογραφίες και αντικείμενα της χιτλερικής εποχής που πιστοποιούν το μέγεθος της φρίκης και τη σκληρότητα του αγώνα.

Η μεγαλύτερη συγκίνησή μου ήταν όταν είχα την τύχη να σφίξω το χέρι ενός βετεράνου Άγγλου πολεμιστή του Ιουνίου 1944, ο οποίος εκείνη την ημέρα στο Memorial έδινε συνέντευξη.

Δράττομαι της ευκαιρίας να εκφράσω τη λύπη μου διότι στην πατρίδα μας υπάρχουν νοσταλγοί και θαυμαστές ενός τέτοιου ολοκληρωτικού καθεστώτος όπως το ναζιστικό και αντιπροσωπεύονται στην ελληνική Βουλή. Όσο μεγάλη και να είναι η οργή κάποιων για τα αμαρτήματα της Μεταπολίτευσης, αυτό είναι ανεπίτρεπτο ιδιαίτερα για μια χώρα σαν την Ελλάδα που κατά τη δεκαετία 1941-1949 γνώρισε από πρώτο χέρι τι σημαίνει και μαύρος και κόκκινος ολοκληρωτισμός, γνώρισε αδελφοκτόνο πόλεμο, πλην όμως διέσωσε την ελευθερία και τη Δημοκρατία, επομένως γνωρίζει τι οφείλει να αποφεύγει.

Τα αγαθά αποτελέσματα της ελευθερίας και του πολιτισμού μπορεί ο επισκέπτης να θαυμάσει στη μεγάλη πρωτεύουσα Παρίσι, την πόλη-μνημείο, την πόλη-μουσείο, για την οποία κάθε περιγραφή είναι μικρή. Για όσους όμως την επισκεφθούν στο μέλλον, συνιστώ, εκτός βέβαια από τα μουσεία της και μια επίσκεψη στη μαγική Disneyland. Πιστέψτε με, δεν είναι μόνο για τους μικρούς.

